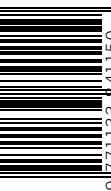

Llegeix la revista mensual del cooperativisme català — rocagales.cat

9 771133 841150

**Fem Escala,
fent comunitat de veïns,
fent societat democràtica.**

Pàg. 10

Fanèlie Carrey-Conte,
activista i treballadora
de l'ESS.

Pàg. 13

Economia cooperativa,
les seccions de crèdit de les
cooperatives agràries.

Pàg. 16

Memòria Cooperativa,
Hilari Salvadó, l'alcalde
republicà i cooperativista.

Pàg. 20

*Referent
Cooperatiu Català en
Prevenció de Riscos
Laborals*

*Non servei
Vigilància
de la Salut*

*Totes les especialitats
preventives.
A tot Catalunya*

SePrA
servei de prevenció

www.sepra.cat

T. 93 457 41 45
Trinxant 98-100, 08026 Barcelona sepra@sepra.es

Servei de Prevenció Aliè acreditat en totes les especialitats (SP-063-B)

Assessorament i gestió integral especialitzada en
**COOPERATIVES, FUNDACIONS
i ENTITATS NO LUCRATIVES**

- Comptabilitat, aplicació Pla Comptable, seccions, tancament, Comptes Anuals.
- Obligacions tributàries, Declaracions periòdiques, Impost Societats, Requeriments, Inspeccions, etc.
- Nòmines, Seguretat social, problemàtica laboral, sancions, acomiadaments, etc.
- Temes socials, Assemblees, seccions, constitució i canvis en òrgans d'administració, mediació en situacions conflictives, etc.
- Temes jurídics, contractes, adaptació estatuts, revisió de la gestió tributària, regularització Registres: Cooperatives, Propietat, etc.

PROTECCIÓ DE DADES, Document de Seguretat, inscripció Agència Protecció de Dades

ASSIGEM Serveis Empresarials, SccL
Girona, 38, 1r 2a - 08010 Barcelona
Tel. 932 652 285 - Fax 932 325 613

www.cronda.coop

**1 de cada 4 catalans i catalanes de més
de 16 anys treballa, compra o participa
en una cooperativa**

**Al Col·lectiu Ronda apostem perquè
el centre de l'economia siguem les persones**

Al servei de les cooperatives i l'economia social

Assessorament, gestió i suport a l'administració d'empreses cooperatives,
fundacions i organitzacions sense ànim de lucre en l'àmbit laboral, comptable,
fiscal, econòmic i de consultoria especialitzada

ASSESSORAMENT JURÍDIC COMPROMÈS

Col·lectiu Ronda

Segueix-nos a les xarxes

@rocagales

/FundacioRocaGales.5

rocagales.cat

Editora: Fundació Roca i Galès

Redacció i administració:

Aragó, 281, 1r 1a 08009 Barcelona
Tel. 93 215 48 70 - cc@rocagales.cat
www.rocagales.cat

Coordinació: Agnès Giner.

Consell assessor: Miquel Corna, Enric Dalmau, Agnès Giner, Carla Liébana, M. Lluïsa Navarro, Xavi Palos, Montse Pallarès, Jordi París, Joseba Polanco, Ricard Pedreira, Esteve Puigferrat i Olga Ruiz.

Els autors són responsables dels articles signats. Ni la direcció de la revista ni els editors comparteixen per força les opinions que puguin reflectir els textos aquí inscrits

Foto portada: Pep Valenzuela

Disseny, maquetació i impressió:

L'Apòstrof, SCCL, i Cevagraf, SCCL.

Dipòsit legal B-22.823/80

ISSN 1133-8415.

Aquesta revista ha estat impresa en paper ecològic.

 Generalitat de Catalunya

Sumari

04

TORNAVEU

Isabel Vidal i Martínez, professora de la Universitat de Barcelona

05

EDITORIAL

Les seccions de crèdit i l'opinió pública

06

NOTICIARI. *Agnès Giner.*

09

COOPERATIVES DE CATALUNYA

La creació de cooperatives al 2016.
Confederació de Cooperatives de Catalunya.

10

LES NOSTRES COOPERATIVES

Fem Escala, fent comunitat de veïns, fent societat democràtica.
Pep Valenzuela.

13

L'ENTREVISTA

Fanèlie Carrey-Conte:
«La iniciativa ha de venir sempre dels actors, l'administració no pot substituir-los.»
Pep Valenzuela.

16

ECONOMIA COOPERATIVA

Les seccions de crèdit de les cooperatives agràries.
Fermí Vives i Rafael Ricolfe.

18

CULTURA COOPERATIVA

«La sala del Zumzeig té la característica d'un estudi de so.»
Ricard Pedreira.

20

MEMÒRIA COOPERATIVA

Hilari Salvadó. L'alcalde republicà i cooperativista.
Pau Vinyes.

23

SALUT COOPERATIVA

Acupuntura comunitària.
Anna Delatte.

24

RESSENYA

Educació i canvi ecosocial.
Josep Busquets.

27

BIBLIOTECA

Donació de llibres.
Retalls.
Elisenda Dunyó.

Un parell de preguntes (que són tres) a:

Isabel Vidal i Martínez

(Barcelona, 1954), professora de la Universitat de Barcelona

Del cooperativisme, sempre m'ha

seduït la significació formal d'associació de persones davant de la significació formal d'associació de capitals: la possibilitat d'una gestió del govern de l'organització fonamentada en el concepte d'una persona, un vot. En el marc d'un sistema capitalista, la significació d'associació de persones trenca amb el paradigma predominant que regeix l'activitat econòmica. Sempre va bé la diversitat i el comportament heterodox.

No em convenç del cooperativisme

la seva absència massa freqüent entre els joves emprenedors. Un repte important del cooperativisme podria ser ampliar el nombre de persones fans de l'empresa cooperativa a la nostra societat actual. Seria bo aconseguir més divulgació de l'empresa cooperativa entre els nostres joves. El cooperativisme és una opció d'emprenedoria oblidada freqüentment.

Considero la intercooperació com una

forma d'aconseguir més visibilitat i que tercers comencin a prestar atenció al cooperativisme en el foment i la creació d'estructures de cooperatives de segon, tercer i ulterior grau que prestin serveis logístics, financers, administratius i de defensa dels interessos de tota aquesta munió de petites cooperatives que lluiten per la seva supervivència en una estructura de mercat molt competitiva. La intercooperació ben gestionada pot ser un instrument útil. Pot permetre gaudir dels avantatges que proporciona la petita dimensió empresarial i alhora disposar d'instruments com si fos una gran empresa.

Les seccions de crèdit i l'opinió pública

D'un temps ençà, algunes cooperatives amb secció de crèdit han fet una mala gestió dels dipòsits, com ara col·locar-los en inversions no rendibles i en préstecs a mitjà i llarg termini, i en altres operacions d'alt risc que contradiuen els valors i la missió tant de les seccions de crèdit com del cooperativisme. Aquest fet ha provocat una manca de liquiditat que ha afectat socis i impositors a l'hora de poder fer ús dels seus estalvis i, en conseqüència, ha dut a una fallida de l'entitat en qüestió. En aquesta sacsejada també s'hauria de revisar l'actuació de l'Administració en l'orientació i l'aplicació de la normativa a les seccions de crèdit. És cert, però, que les causes de la mala gestió i de l'especulació en alguns casos són diverses i la responsabilitat és dels socis i les sòcies de les mateixes cooperatives, de les entitats representatives del sector i del Govern català, que no s'ha posicionat ni ha actuat fins que han esclatat els escàndols.

Les seccions de crèdit, com que no són entitats financeres, no tenen llicència bancària i, per tant, els seus dipòsits no tenen la garantia que sí que tenen els actius dipositats als bancs. Això sempre ha estat així i els socis de les cooperatives ho haurien de saber. Des del punt de vista del sector i tenint en compte la mala gestió, l'alarma social i el descrèdit que tot això suposa cap al món del cooperativisme, cal arbitrar mesures efectives: informar i, sobretot, arribar a fórmules conjuntes entre el sector agrari i l'Administració agrària catalana per trobar solucions en benefici dels pagesos i els ramaders.

Cal actuar aviat per defensar el cooperativisme de les males pràctiques. Hem de tenir present quina és la missió de les seccions de crèdit, quin n'és l'origen i per què han de servir. Les seccions de crèdit van néixer amb l'objectiu de dotar el món rural i el cooperativisme agrari d'una eina d'estalvi i de crèdit per consolidar-lo al territori i per cobrir les necessitats del sector. Cal defensar l'ús coherent i cooperatiu de les seccions crèdit, amb garanties i amb avals, decidint de manera participativa, raonada i consensuada, i no de manera unilateral, com s'ha fet en alguns casos.

El nostre objectiu és sostenir la figura de les seccions crèdit contra els embats d'alguna premsa i recordar que la seva missió és la defensa del cooperativisme.

FOTOGRAFIA DE L'EDITORIAL: Camp d'oliveres. Arxiu.

L'ASSEMBLEA, TEATRE PER DIFONDRE EL MODEL COOPERATIU

Les cooperatives Coopdemà i El Timbal presenten de la mà de la companyia) e(espai en construcció, l'obra de teatre fòrum **L'Assemblea**, una eina potent per difondre el model cooperatiu i una manera diferent i eficaç de treballar el desenvolupament organitzacional.

El projecte sorgeix de la voluntat i il·lusió d'El Timbal, SCCL –centre de creació i formació escènica– de crear lligams entre les arts escèniques i l'economia cooperativa catalana, i de l'experiència acumulada de Coopdemà, SCCL –assessors i consultors de l'economia social–, que han pogut comprovar de primera mà els límits de les eines actuals de difusió del cooperativisme.

L'acte inaugural de la darrera edició de la Fira d'Economia Solidària de

Catalunya (FESC) celebrat el passat 21 d'octubre al recinte Fabra i Coats ja va oferir un tast de **L'Assemblea**, on es van veure reflectides algunes experiències cooperatives. En aquest moment el projecte comença a programar les representacions: format d'obra de teatre i fòrum d'una hora i mitja de durada que pot programar qualsevol entitat o organisme que vulgui utilitzar l'obra com a suport de difusió del cooperativisme o de reflexió sobre el model. Compta amb la dramàtúrgia de Marta Buchaca, mentre que Roger Ribó dirigeix Sílvia Camats, Marta Naharro i Miket Tamarit.

Més info:

escola@eltimbal.org
coopdemà@coopdemà.coop

FORMACIÓ COOPERATIVA A TONA

Tona té programat un curs de formació cooperativa obert a les persones que ja en tenen nocions i també a les noves que es vulguin incorporar a aquest moviment.

La cooperativa *sui generis* **El Fènix Tonenc**, juntament amb l'Ajuntament de Tona, ha organitzat aquest curs, i ha encarregat a Xavier Palos –tant a títol personal com representant de la Fundació Roca Galès, entitat que presideix– la primera d'aquestes lliçons, amb el vistiplau i col·laboració total de l'Ajuntament, presidit per l'alcalde Josep Salom i Gès.

El curs començarà el proper 9 de març al local social de la cooperativa El Fènix (plaça Major, 7 baixos, Tona), i roman pendent de concretar les agendes dels formadors següents.

CICLE DE DEBATS-CAFÈ: ELS EMPRIUS DEL COOPERATIVISME I L'ECONOMIA SOCIAL

El proper mes de febrer, la Fundació Roca Galès inicia un cicle de debats /cafè, amb la intenció de crear un espai de conversa i intercanvi, on la reflexió sigui una eina de treball per conèixer més el món cooperatiu i l'economia social en la història.

Amb la voluntat de crear un espai comú de diàleg cooperatiu anomenat **EMPRIUS del cooperativisme i economia social**, el primer debat-cafè tindrà lloc el **dijous 16 de febrer** a les 16.30 hores, al Centre de Documentació Cooperativa de

la Fundació Roca Galès (c. Aragó, 281, 1r 1a. Barcelona) amb Antoni Gavalda, l'autor del llibre *Fam de pa i de terra. La col·lectivització agrària a Catalunya*, publicat el 2016 per la Universitat Rovira i Virgili, del qual vam publicar una ressenya completa al número 405 de *Cooperació Catalana*, de gener de 2017. Us esperem a aquesta tertúlia informal de petit format, tot prenent un cafè.

El següent debat-cafè EMPRIUS del cooperativisme i economia social, serà el **dijous 16 de març**, amb Ignasi

Faura, autor del llibre *L'economia social catalana als inicis del segle xx Cooperació, solidaritat i valors*, editat per Pagès el 2016.

Per a més informació i confirmar assistència, podeu contactar:
Centre Documentació Cooperativa
biblioteca@rocgales.cat
Tel. 93 215 48 70.

JOSÉ M. PÉREZ DE URALDE DEIXA LA PRESIDÈNCIA DE CIRIEC-ESPANYA

José M. Pérez De Uralde –a qui vam entrevistar al número 403 de *Cooperació Catalana*– va deixar oficialment la presidència de CIRIEC-Espanya el passat 18 de gener, en una carta que va remetre al secretari de l'organització, Ricardo J. Server. Posteriorment es va acomiadar a través d'una nota publicada a Facebook, en la qual afirma concloure una etapa «fructífera i molt enriquidora des del punt de vista científic i, sobretot, personal», i en la qual agraeix a tothom la confiança dipositada en ell en els seus anys com a vicepresident i després com a president. Pérez de Uralde deixa la Presidència i el Consell de Direcció de CIRIEC-Espanya per dedicar-se més intensament a la seva professió d'advocat, sense deixar els seus estudis en el vessant jurídic que afecta a l'economia social.

CIRIEC-Espanya va celebrar posteriorment, el 19 de gener, una reunió de la comissió executiva, en la qual els vicepresidents Adoración Mosses i Sebastián Reyna van assumir la copresidència de CIRIEC. En la mateixa reunió es va acordar per unanimitat nomenar director provisional el president de la comissió científica, José Luis Monzón, el qual, en permanent contacte amb els copresidents, assegurarà la direcció executiva de l'associació i garantirà el desenvolupament i l'execució dels nombrosos projectes programats.

COL·LOCACIÓ D'UNA PLACA COMMEMORATIVA ON VA VIURE I MORIR JOSEP ROCA GALÈS

El Districte de Gràcia de Barcelona ha comunicat que en breu fixarà la data exacta de la col·locació de la placa commemorativa a la façana de l'edifici del carrer Torrijos, 20, del barri de Gràcia de Barcelona, on va viure i morir el cooperativista Josep Roca i Galès, que dona nom a la Fundació editora d'aquesta revista.

Tot i així podem confirmar que la col·locació serà a **final del mes de febrer** i que la placa contindrà el text següent:

A Josep Roca Galès (1828-1891), que va viure i morir en aquest edifici. Fou cooperativista, dirigent obrer, teixidor i republicà. Des de 1866 encapçalà a Barcelona un obrerisme societari i cooperativista. Fou treballador de la fàbrica de filats Vilaregut, de Gràcia.

Estigueu atents al nostre web www.rocagales.cat i a les nostres xarxes socials per confirmar la data: www.facebook.com/fundacio.rocagales.5 i a Twitter: @rocagales.

Amb aquesta fita la Comissió de memòria i prospectiva de la Fundació Roca Galès segueix treballant per recuperar la memòria històrica del cooperativisme com a eix transversal del seu pla de treball, i se centra ara a assolir la inclusió de noms de persones cooperativistes al nomenclàtor de la ciutat de Barcelona. Podeu donar el vostre suport a la campanya en nom personal i/o entitat a: www.rocagales.cat.

MOBILE SOCIAL CONGRES: TOT ALLÒ QUE NO TÉ CABUDA AL MWC

Ben aviat Barcelona acollirà una nova edició del Mobile World Congress (MWC). Centrat en la cursa incessant per al desenvolupament tecnològic com a necessitat vital i basat en la maximització de beneficis de les empreses d'aquest sector globalitzat, el MWC obvia els impactes socials i ambientals de la producció de telèfons intel·ligents i altres equipaments electrònics en diferents parts del món.

Les cares controvertides de la indústria mòbil i tecnològica en general silenciades al MWC, han estat denunciades reiteradament per diverses organitzacions de la societat civil, algunes de les quals s'estan organitzant per donar-hi resposta a través del Mobile Social Congress, que tindrà lloc del 28 de febrer a l'1 de març al Pati Manning (c. Montalegre, 7. Barcelona).

El Social Mobile Congres (SMC) està organitzat per SETEM, en consorci amb altres entitats com Amnistia Internacional, Justícia i Pau, Lafe.cat, Lliga dels Drets dels Pobles, el TEB, Pangea, Guifinet, la cooperativa Jamgo, Restarters Barcelona, Planet Softcatalà, l'Escola de Cultura de Pau de la UAB, E-reuse UPC, Dimmons, Solidaritat Castelldefels Kasando, Adab1ts i Free Knowledge Institute / Xarxa Comuns IoT: The Things Network Catalunya / Digital DIY.

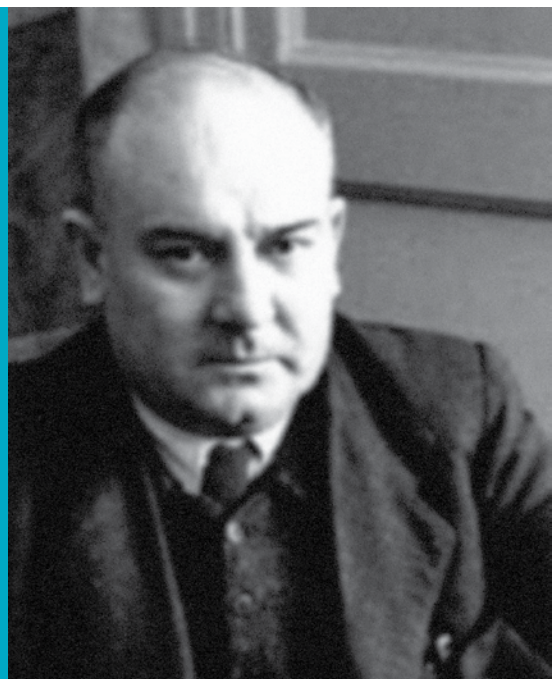
Les organitzadores de l'SMC també volen posar de manifest que existeixen alternatives a l'actual indústria electrònica i en són l'evidència que hi ha una altra manera de produir i consumir aparells electrònics i de donar serveis de programari i de telecomunicacions basats en la sostenibilitat, les llicències lliures i el respecte als drets humans.

Més info: www.setem.org/catalunya

EL 2017 ÉS L'ANY JOAN PEIRÓ

El 24 de juliol d'enguany farà 75 anys de l'afusellament a Paterna, amb sis companys més, del cooperativista i militant de la CNT, Joan Peiró i Belis. Al llarg de tot el 2017 diverses entitats vinculades al moviment cooperatiu i sindical commemoraran la data històrica amb diversos actes a Mataró i Barcelona, entre d'altres la Fundació Roca Galès, la Fundació Salvador Seguí, la Unió de Cooperadors de Mataró i l'Ajuntament de Mataró.

Concretament el 17 de febrer al cafè de Mar de Mataró tindrà lloc la Roda de premsa de presentació dels actes commemoratius de l'Any Joan Peiró. L'acte central tindrà lloc el dimarts 24 de juliol, també a Mataró.

LA CREACIÓ DE COOPERATIVES AL 2016

Confederació de
Cooperatives de Catalunya
@cooperativesCAT

El 2016, pel que fa a la creació de cooperatives, ha estat un bon any i, com ja intuïm durant el 2015, ens podem trobar davant el punt d'inflexió ja consolidat. Durant el 2016, s'ha arribat als registres de creació de l'any 2005 amb un total de 176 cooperatives creades, molt per sobre de les creades en els darrers anys. D'ara endavant, tindrem temps d'analitzar les múltiples causes que han contribuït en aquestes xifres; tanmateix, en aquest article ens centrarem a conèixer les dades.

Pel que fa a la composició global de les xifres, trobem la prevalença en les cooperatives de treball associat que arriben a 154, el 87,5% del total de cooperatives creades; a més, hem de remarcar que seixanta d'aquestes cooperatives s'han creat amb dues persones sòcies. Aquesta xifra, si la comparem amb les de l'any 2015, quan es van crear un total de 90 cooperatives, suposa un creixement de més del 70%. Sembla, doncs, que s'ha aconseguit aturar la davallada constant que es produïa en el ritme de creació de cooperatives de treball.

La creació de cooperatives és un indicador molt important per mesurar la salut del cooperativisme, que potser no té un gran impacte inicial en la creació d'ocupació, però és la base sobre la qual s'han de fonamentar els increments futurs.

Percentualment, pel que fa a creació de cooperatives, la segona branca més important habitualment és la de les cooperatives de serveis. Aquest any també, se n'han creat 7, moltes menys que anys anteriors; tanmateix, el nombre de cooperatives de consumidors quasi arriba al mateix nivell, se n'han creat 6; xifra significativament millor que els anys anteriors.

Respecte a la resta de branques, s'han creat 3 cooperatives d'habitatges, dues menys que l'any passat. No s'ha produït el creixement que s'esperava en el nombre de cooperatives d'habitatge per bé que s'han incorporat nous models d'accés a l'habitatge, els quals hauran de contribuir a recuperar el ritme de creació en aquesta branca. En l'àmbit agrari, s'han creat 3 cooperatives i se segueix de manera estable el ritme de creació. Es confirma que és un àmbit on, per bé que es desenvolupen nous projectes, alguns d'ells com a procés de desenvolupament d'altres cooperatives i explotacions agràries, habitualment es produeixen creixements de les cooperatives existents mitjançant els diferents models d'intercooperació. També cal remarcar que creació, durant el 2016, de dues cooperatives d'ensenyament, una d'elles integral.

Per últim, s'ha d'afegir la creació d'una cooperativa de segon grau, menys

que l'any 2015 que se'n van crear 3, per bé que és la mateixa xifra que el 2014.

Aquestes 176 cooperatives s'han creat amb 700 persones, totes elles físiques, la qual cosa suposa una mitjana de 3,98 persones per cooperativa, davant una mitjana de 5,93 l'any 2015. Sembla que s'ha aconseguit incorporar projectes de menor dimensió al cooperativisme. Ara, hem de contribuir a consolidar-los, per tal que, a mitjà termini, augmenti la dimensió d'aquestes empreses, especialment en relació amb els llocs de treball, perquè en un futur esdevinguin en noves persones sòcies. Mantenim, doncs, que la creació de cooperatives és un pilar bàsic per a la creació d'ocupació i, per tant, per al desenvolupament del model cooperatiu en la societat.

Consegüentment, ara hem de fer un esforç més gran, des dels diferents programes de suport, perquè cal dotar els projectes amb grans dosis de realisme. L'èxit dependrà de les accions que facin els socis, fonamentalment, en l'àmbit comercial i productiu, en l'àmbit financer i en el de control de la gestió. Així mateix, cal insistir en el camí d'esforç col·lectiu i il·lusiós realista que hem mantingut aquests últims anys.

Fem Escala, fent comunitat de veïns, fent societat democràtica

Pep Valenzuela
@pepvalenzuela

Fruit de la intercooperació, nascuda al si del grup Ecos, la cooperativa Fem Escala d'administració de finques, entra amb força en un àmbit econòmic i de serveis nou, mostrant que el cooperativisme, amb els seus mètodes i valors, és una eina excel·lent de gestió econòmica i canvi social.

L'economia social i solidària creix i ho fa bé, quantitativament i qualitativa, en tots els àmbits. També en terrenys que semblaven vetats o, fins i tot, amb una relativa mala fama, com és el de l'administració de finques, comunitats d'escala i lloguers, o propietat horitzontal i vertical, respectivament, d'acord amb la llei. Espais principals de vida que, tanmateix, no són objecte de l'atenció i consideració necessària.

Amb un any i mig de vida, la cooperativa Fem Escala (FE) aposta per replantejar la qüestió i intervenir amb decisió, perquè «creiem important l'àmbit de les comunitats veïnals com la primera cèl·lula de democràcia, de governança de grup i de la societat, en definitiva. Però que estan poc cuidades, poc cohesionades», declara la Maria Josep Làzaro, sòcia de Celobert, una de les cooperatives impulsores.

D'altra banda, «és també un lloc per on començar a crear mercat social, perquè les comunitats consumeixen productes i serveis que

P. V.

poden ser de l'economia social», afegeix, al temps que «poden proposar i gestionar idees, compartir i intercanviar espais coneixements, aprofitar sinergies, temps de treball... O sigui, ens sembla que és un lloc amb molt potencial col·lectiu per desenvolupar».

“

«Comunitats veïnals, àmbit important, com la primera cèl·lula de democràcia, de governança de grup i de la societat.»

Ens trobem, així, en una perspectiva molt de l'economia social i solidària, també en allò més concret de la feina de l'administració. Perquè,

«al final, en aquest sector el que hi ha és un cercle de relacions i interessos viciats, on impera la desconfiança i que cal trencar», afirma la Ruth Arbúés, sòcia treballadora de Fem Escala i administradora de finques amb 15 anys d'experiència, «de manera que es respecti tothom: veïnatge, serveis i proveïdors i les treballadores de l'administració medidora». Per això, com proposa la cooperativa, la transparència és fonamental.

El projecte sorgí a l'espai del grup Ecos, pels voltants de 2013, de la trobada de persones que treballaven en aquest àmbit, concretament de les cooperatives Celobert, Arç, Etc i Trèvol, que van creure necessari que des de l'economia social es treballés aquest servei. Neix, així mateix, com una experiència d'intercooperació (només amb les 2 primeres), amb totes les de la llei, l'any 2015; i sense cap referència o model previs, de nou.

L'objectiu immediat és crear un servei per a les comunitats veïnals «amb una concepció diferent a les administracions habituals, amb els

L'equip de Fem Escala a l'oficina de Bailèn: Ruth, Rubén, Desirée i Rocío.

valors de l'ESS», declara la Maria Josep, com són la transparència i la democràcia, «perquè creiem fonamental la cohesió social, proposant eines als veïns perquè prenguin decisions, ajudant la pròpia governança».

És puntal del projecte la perspectiva d'estalvi energètic. I l'altre eix de treball i objectiu és el de la col·laboració amb proveïdors, mirant que siguin de l'economia social. «Això, de vegades, tu ho proposes però la comunitat no ho veu», explica la Ruth des de la seva experiència; «l'ESS tampoc no pot oferir tots els serveis que es necessiten, com aigua o ascensors», afegeix, «però de totes maneres, mirem també de generar demanda».

L'experiència, com mostren els números, està funcionant molt bé; ja administren 35 comunitats i més de 30 lloguers (habitatges, locals...), «Això és molt, una barbaritat en tan poc temps», avalua la Ruth, ben coneixedora del terreny. Aquí es compten uns quants edificis de la Cooperativa Obrera del Prat que els

van buscar perquè volien una administració de l'economia social, i van incrementar la llista de comunitats de cop. Però igualment, els resultats són bons i mostren tendència.

Amb presència a Barcelona i El Prat (on ja tenen una oficina), fan campanya per l'àrea metropolitana. «Estem complint les previsions», assegura la Maria Josep; i confessa amb alegria: «Estem molt bé. El canvi d'administració és lent i feixuc per a les comunitats veïnals i els llogaters, i pensàvem que seria més difícil». Per tant, sentència, el resultat «ens confirma que aquest servei es necessitava, que hi ha molta gent sensibilitzada que cerca el servei gestionat d'altra manera i amb valors, i ens trobem que funciona i que la gent ho està valorant».

Superat aquest nivell, el problema econòmic principal és que la incorporació de nous clients implica una inversió gran. Qui es canvia, alerta la Ruth, «és perquè té problemes, això vol dir que hi ha feina extra, i els primers mesos són per apagar focs, posar-ho tot al dia, fer una rearticulació mínima de la comunitat. És una inversió inicial que s'ha d'assumir». Aquesta és la fase més difícil, en la qual es troba FE, però superant-la.

El creixement continu ha demanat la incorporació de perfils a mida, començant per la Ruth, que és l'administradora, i fins a les 5 treballadores actuals, principalment amb papers d'administració i gestió. La idea i perspectiva és anar incorporant noves treballadores; i en el procés es veurà la forma concreta que agafi la cooperativa; mixta o de treball són idees en què pensen.

El finançament es va resoldre des del principi per via d'aportacions del fons propi de les cooperatives creadores. Preveuen encara un període d'uns dos anys més d'inversió; perquè, explica la Maria Josep, «l'única font d'ingressos és la quota de les comunitats i de les persones propietàries de lloguers; com que tenim honoraris més ajustats que les administracions actuals, recuperar la inversió és lent, però ho assumim perquè creiem que és necessari».

P. V.

“

«No és tota la comunitat; i hi ha tot un treball de conscienciació que pensàvem que seria més ràpid, però que és més lent.»

Un altre problema, expliquen, és el nivell de consciència o sensibilitat en relació amb l'economia social. Sempre hi ha qui ha promogut i proposat el canvi, demanat pressupost, «però no és tota la comunitat; i hi ha tot un treball de conscienciació que pensàvem que seria més ràpid, però que és més lent», subratlla la Maria Josep. Per exemple, explica, «contractar la llum amb Som Energia; hi ha comunitats on és molt fàcil i altres que costa més que hi vegin el benefici social».

En tot cas, afegeix, «estem començant i coneixent, primer estem

fent la feina d'actualització, per garantir l'atenció adequada. D'aquí mig any segurament serà l'hora de veure com comencem amb tot el que fa a la conscienciació, formació i també interacció entre les diferents comunitats».

La participació en un projecte de l'associació GATS, del Prat, amb comunitats de barris amb problemes de cohesió i manca de recursos, és mostra d'un altre vessant del treball que FE es planteja. Concretament, donen suport a mediadors que ajuden l'Ajuntament en qüestions tècniques i legals, un terreny que acostuma a produir molts problemes. La Maria Josep explica que «aquest és un dels projectes que treballarem molt, perquè aquesta situació de barris conflictius és greu», i el cert és no es veuen horitzons de millora en l'actual situació.

Finalment, FE «és una administració de finques pura i dura», diu la Ruth, «però ho fem amb altres valors i objectius», que mira més enllà, amb relacions estretes amb moviments socials i iniciatives, com ara Més Opcions o la promoció d'un sindicat de llogaters, entre altres accions pel dret a l'habitatge.

La Ruth i el Rubén despatxant a l'oficina de Fem Escala.

Activista i treballadora de l'economia social i solidària, especialment en educació i formació, la Fanélie Carrey-Conte es formà en polítiques i planificació urbana. Militant del Partit Socialista, fou diputada per París a l'Assemblea Nacional i ponent de la Llei de 2014 d'economia social i solidària (ESS). Avui és consellera regional de la regió Illa de França. Ha participat a la II Trobada Internacional Municipalista per l'ESS.

Fanélie Carrey-Conte

Pep Valenzuela
@pepvalenzuela

Un personatge històric que t'agradaria conèixer: Louise Michel (mestra d'escola, heroïna de la Comuna de París el 1871)

Una lectura imprescindible: *Prosperitat sense creixement* de Tim Jackson

Un perfil de Twitter que no pot deixar de seguir: François Gemenne, professor de la Universitat de Liège (Bèlgica), especialista en migracions. @Gemenne

No podria viure sense:
la lectura

Encara té pendent: aprendre molts idiomes per compartir amb gent d'arreu del món

El cooperativisme és: l'única manera de construir un esdevenidor solidari i sostenible.

**La iniciativa
ha de venir
sempre
dels actors,
l'administració
no pot
substituir-los.**

Actualment la Fanélie és consellera de la regió Illa de França.

Fanélie Carrey-Conte

Què va motivar l'elaboració de la Llei d'economia social i solidària (ESS) francesa? quins són els motius principals?

Després d'alguns anys, particularment després de la crisi econòmica del 2008, s'ha desenvolupat progressivament a França la consciència que calia fer un altre model econòmic que es plantegés, primerament, les qüestions de la solidaritat, del desenvolupament durador i sostenible. O sigui, suport a l'economia social i solidària. Això esdevingué un desafiament de la darrera elecció presidencial francesa, perquè els actors de l'ESS reclamaren una llei al parlament. François Hollande la va prometre i va complir. La llei es va aprovar el 2014.

Quines són les característiques més importants d'aquesta llei?

Primer, hi ha una part important de definicions, planteja quines són les estructures que tenen dret de reivindicar-se de l'ESS. Es creen noves eines per a l'impuls de les organitzacions de l'ESS, especialment pel que fa a les financeres. Després, hi ha mesures en relació amb les necessitats de cada una de les entitats, per exemple associacions, cooperatives... mesures per a les mutualitats. I també per desenvolupar

la innovació social i les formes d'innovació de l'ESS.

L'abast de la llei és sectorial o transversal per al conjunt de l'economia?

La llei, per definició, explica que l'ESS no és un sector d'activitat, sinó una forma de fer empresa que es pot aplicar al conjunt de l'economia. L'ambició de la llei és transversal del conjunt de camps. És clar que, en determinades polítiques públiques trobem que no té el suport de tot-hom com caldria. Per això la qüestió de la transversalitat de totes les polítiques és realment molt important que quedés fixada per llei.

Però l'economia hegemònica va en sentit contrari...

Sí, és per això que calia la llei. Conté algunes mesures que han tingut oposició molt forta, per exemple, de l'agrupació dels patrons d'empreses capitalistes (Mouvement des entreprises de France, MEDEF), que s'oposava, per exemple, a la possibilitat que les empreses fossin recuperades pels assalariats. És cert que hi ha hagut conflictes. Però, hi ha també una part important de la població que ha comprès que si es vol un desenvolupa-

ment durador i solidari de l'economia és necessari donar suport primerament a les estructures de l'ESS.

Qui dona suport a la llei?

Hi ha un nombre creixent d'adhesions en la població. Però hi ha un treball gran per fer encara, perquè la gent no sap sempre, concretament, què és l'ESS. Però quan n'hi parlem són més favorables i estan disposades a donar suport. Des del punt de vista polític hi ha més divisió, clarament hi ha diferències entre dreta i esquerra. En l'àmbit sindical hi ha un problema. Malauradament, el moviment de l'ESS no ha treballat amb el moviment sindical, i durant molt temps aquests dos ambients no s'han parlat gaire. Això, avui, comença a canviar i hi ha cada vegada més lligams, però queda feina per fer.

A banda el MEDEF, qui més és contra la llei?

No vull esmentar noms concrets.

Quines han estat les dificultats concretes per fer realitat aquesta llei?

Primer, com que va ser promulgada el 2014, caldria més temps per poder ava-

luar-la. No tenim balanços precisos i complets del que ha passat. En tot cas, el finançament de les petites organitzacions és una de les principals dificultats avui, malgrat les noves eines, perquè no tenen prou mitjans humans i materials i se'ls fa difícil.

Una altra dificultat ja la comentava abans, és la transversalitat de polítiques públiques. S'han pres decisions que algunes vegades han debilitat l'ESS, per exemple la reducció de les subvencions a les associacions en el conjunt del país. Finalment, l'educació, cal educar en ESS arreu: a les escoles, amb els polítics, les administracions públiques..., perquè encara molta gent no la coneix. I la llei no pot funcionar si no va acompanyada de la seva comprensió. Aquest és un treball permanent que cal continuar fent.

Hi ha iniciatives concretes?

Sí, moltes. Primer, amb les xarxes de l'ESS que estan alerta i acompanyen; han fet publicacions informatives i explicatives de la llei. Hi ha també estructures, com per exemple la xarxa de territori de l'ESS, que s'ajunten per treballar en relació amb les polítiques públiques i aquest treball de formació. Hi ha bastantes iniciatives en marxa.

A l'Illa de França com ha estat l'aplicació?

Sovint, la llei ha accelerat el desenvolupament de projectes que ja existien abans, i ha arribat per trepitjar l'accelerador i donar suport. Perquè, això és molt clar, la iniciativa ha de venir sempre dels propis actors, l'administració pública no pot substituir-los.

L'Illa de França, concretament, és un territori molt dinàmic, i per això amb molts problemes també. I és molt difícil respondre a la qüestió perquè en tots els sectors d'activitat: educació, cultura, social, salut, oci... hi ha moltes iniciatives d'associacions, de cooperatives.

Quins són els instruments per fer realitat la llei?

Hi ha coses que ja existien i que la llei ha reconegut perquè es desenvolupin millor. Per exemple, hi ha els CAO (cooperatives d'activitat d'ocupació) que ajunten emprenedors assalariats; un altre cas, les SCIC (societats cooperatives d'interès col·lectiu), que reagrupen sòcies de diversos tipus, fins i tot hi podria haver administracions locals. També els PTCE (pols territorials de cooperació econòmica), reagrupaments d'actors d'empreses clàssiques i altres organismes de formació en un mateix territori per al desenvolupament solidari local.

“

«L'ESS i la col·laborativa han de desenvolupar models que siguin de govern democràtic, propietat col·lectiva i de no lucrativitat»

A França, com al món, hi ha molts canvis polítics...

Sí, però vull recordar que les experiències ja existien abans de la llei. O sigui, l'ESS existeix fa molt temps. Ara hi ha un ajust dels poders públics que han arribat per donar-hi suport i ajudar al desenvolupament de coses que ja han estat iniciades i que van funcionant gràcies als mateixos actors.

Espero que això permetrà continuar aquesta dinàmica de desenvolupament de forma encara més important. Però, vull remarcar que això és un suport a l'ESS que funciona a partir d'iniciatives privades, en el sentit dels actors, i cal també que el poder públic compregui molt bé això i que permeti als actors de l'ESS preservar tota la seva autonomia, això és vertaderament molt important.

Podria passar, com amb l'anomenat «capitalisme verd», que n'aparegués un de «col·laboratiu» o «cooperatiu»?

Bé, això seria capitalisme, sense més. Si et refereixes al cooperativisme de plataformes, no està massa desenvolupat a França. En tot cas, estic molt convençuda que si alguna cosa ha de venir, ha de desenvolupar alternatives solidàries a tot això que està passant, no un capitalisme reinventat. Cal, per a mi, un eix estratègic: que l'ESS i l'economia col·laborativa treballin juntes per desenvolupar models econòmics que siguin de governs democràtics i de no lucre, aquests són els dos pilars de l'ESS, la democràcia i la propietat col·lectiva i la finalitat no lucrativa.

La crisi de l'esquerra dificulta les coses?

És una qüestió complicada. Crec que tenim un problema avui: les iniciatives de l'ESS al territori, que són molt dinàmiques, no troben pas un camí polític. Els partits d'esquerra no tenen capacitat de respondre, de proposar camins per aquestes iniciatives. No hem aconseguit fer que es trobin el moviment social i el moviment cooperatiu i les organitzacions polítiques. Crec que aquest és el desafiament de demà. Això, crec, haurà de passar per una nova proposta, cal inventar una altra cosa, noves eines, nous partits potser. Com fins ara, això no podrà funcionar. Però, al temps, no es pot decretar.

El moviment d'ESS pot fer alguna cosa en aquest sentit?

Sí, crec que la cooperació internacional, perquè el model alternatiu a l'economia dominant que hem de construir, sens dubte, ha de depassar les fronteres. La mundialització capitalista no té en compte les fronteres i és necessari que el model alternatiu que desenvolupem sigui també transnacional, i efectivament camina, per això estic molt contenta d'estar aquí. Cal construir veritablement aquesta cooperació a escala europea i mundial pel futur de tothom.

LES SECCIONS DE CRÈDIT DE LES COOPERATIVES AGRÀRIES

Fermí Vives i Rafael Ricolfe
Fundació Roca Galès

Celler del Sindicat Agrícola de Valls, obra de Josep Maria Vives Castellet (1919).

La majoria de les cooperatives agràries històriques (algunes ja han complert els 100 anys) es van fundar a partir de la Ley de Sindicatos Agrícolas y Cajas Rurales, de 1906, promocionada per Antoni Maura, polític de les Balears. No obstant això, amb la Llei d'Associacions del 1887, ja s'havien constituït algunes cooperatives de consum, de treball i agràries: en destaquen la Societat Agrícola de Valls, la primera a legalitzar-se el 1888, i la segona és la de Barberà de la Conca, de 1891.

Les caixes rurals a Tarragona i província es deien caixes agràries i a Lleida, seccions de crèdit. Independentment del nom, són seccions de crèdit dins de les cooperatives, com pot ser la secció de l'oli, la secció del vi o la secció dels cereals, etc., totes sense personalitat jurídica.

La seva activitat és fomentar els estalvis dels socis i dels seus familiars i fer préstecs, tant a la cooperativa com als socis, a curt o mitjà termini.

Les cooperatives agràries, sovint poc capitalitzades, han utilitzat aquests recursos per a la seva activitat, tant per al capital circulant com per a l'immobilitzat.

Als anys 60, amb la Llei de la reordenació bancària, a voluntat de cada cooperativa, podien seguir amb les seves funcions o convertir-se en caixes rurals o cooperatives de crèdit amb personalitat jurídica i subjectes al Banc d'Espanya, complint els coeficients d'aportació de capital i quotes

per gaudir del fons de garantia de dipòsits, d'acord amb el seu passiu.

De totes les cooperatives agràries de Catalunya, 110 tenien secció de crèdit. Unes poques van utilitzar diners per construir locals per a la seva activitat, oficines, magatzems, cambres frigorífiques per a la fruita, escorxadors i d'altres.

En immobilitzar els recursos en inversions a mitjà i llarg termini d'amortització, es van trobar faltats de circulants disponibles per als socis que necessitaven el seu capital. Es van fer manifestacions que van provocar un gran malestar, tant a la cooperativa com a la població.

Amb l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, la Generalitat va assolir les competències exclusives en matèria cooperativa i va aprovar la Llei 4/1983, de 9 de març, de cooperatives de Catalunya. S'establia així que les cooperatives agràries podien crear les seves seccions de crèdit per llur finançament a la cooperativa i als seus socis. El conseller d'Economia i Finances del Govern de la Generalitat de Catalunya, va presentar al Parlament de Catalunya l'avantprojecte de Llei de regulació de funcionament de les seccions de crèdit, aprovat pel Consell Executiu en la seva reunió celebrada el 8 de novembre de 1983.

Amb la Llei 1/1985, de 14 de gener, les seccions de crèdit són regulades per primera vegada. Aquesta Llei consta de

Els dipòsits de les seccions de crèdit estan pels voltants de 600 milions d'euros en el conjunt d'unes 80 cooperatives.

3 capítols: 1r. Disposicions generals; 2n. Regulació econòmica i financera, i 3r. Actuació inspectora i sancionadora.

En aquell moment hi havia a Catalunya unes 150 cooperatives amb secció de crèdit. En els darrers anys, la majoria de les seccions de crèdit s'havien agrupat com a branca a la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, formant l'Associació de Seccions de Crèdit, SCCL, cooperativa de segon grau.

Com que s'havien produït irregularitats en alguna secció de crèdit, els socis afectats es van posar en contra de la cooperativa i del Govern de la Generalitat, perquè és qui, per llei, té el control.

En els últims anys, després de la suspensió de pagaments de Copalme (Almenar) i la desaparició de la cooperativa, centenars de famílies foren afectades. La d'Artesa de Segre va perdre la secció de crèdit i la cooperativa s'està recuperant a poc a poc. La de l'Arboç va decidir fer noves inversions. La de Vilafranca del Penedès va desaparèixer en l'operació del canvi d'edifici. La de Cambrils va fer un canvi de local urbà per un altre de perifèric, amb una capacitat sobredimensionada i altres inversions i préstecs a mitjà termini, fets pels quals la secció de crèdit va quedar sense prou efectiu circulant, tot i que actualment s'ha recuperat a la vora del 50 %; la resta s'ha ajornat gradualment a 15 anys i sembla

que la secció de crèdit es recuperarà. S'observa que en molts els casos hi ha hagut una necessitat de canvi de local a llocs més accessibles i una gestió deficient dels recursos; en altres, per noves inversions no rendibles. Cal cercar solucions.

El 2010, el Govern de la Generalitat proposà unir les seccions de crèdit a la Caixa Rural Sant Fortunat de Castellans, l'única existent a Catalunya amb llicència del Banc d'Espanya i amb fons de garantia de dipòsits. L'Associació de Seccions de Crèdit s'hi va oposar i, a part d'anar cadascuna pel seu compte, no donaren cap alternativa sobre la garantia dels dipòsits.

El 2012, la Caixa Rural de Castellans, davant de l'espera de resposta de la proposta de la Generalitat respecte de la integració de les seccions de crèdit, per les reticències de l'Associació de les Seccions de Crèdit, es va fusionar amb tres caixes rurals de Castella i Lleó (Fuentepelayo, Burgos i Segòvia).

El dipòsits de les seccions de crèdit estan pels voltants de 600 milions d'euros en el conjunt d'unes vuitanta cooperatives. Amb el pas del temps, la utilització d'aquests diners s'ha caracteritzat aproximadament pel següent: el 17 % a crèdits i préstecs als socis i el 16 % a finançar les cooperatives; és a dir, el 33 % invertit en sector cooperatiu agrari i la

resta del 67 % en dipòsits a la banca tradicional.

El resultat d'aquests percentatges fa pensar en la poca voluntat del sector agrari i en la falta d'inversions en la transformació i comercialització dels productes agraris i ramaders, cosa en la qual el sector cooperatiu hauria de ser capdavanter, com en alguns països del nord d'Europa.

Com a conseqüència d'irregularitats que s'han produït darrerament en algunes seccions de crèdit, les cooperatives amb seccions de crèdit, l'Associació de Seccions de Crèdit, l'Institut Català de Finances i el Departament d'Economia hauran d'arribar a un acord que solucioni el problema, arran del Decret llei 2/2016, de 17 de maig, de modificació de la Llei 6/1998, de 13 de maig, sobre el funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives.

En definitiva, el que realment interessa als impositors és la garantia del fons dels dipòsits per part dels poders públics de Catalunya i, si s'escau, el Banc Central de Catalunya.

També fa la sensació que hi ha moltes cooperatives i pocs cooperadors que s'impliquin a fons.

«La sala del Zumzeig té característiques d'un estudi de so»

Ricard Pedreira
Cooperació Catalana

Entrevista a Yonay Boix, el responsable de premsa de Zumzeig, cinema cooperatiu. El Zumzeig és l'únic cinema de Catalunya amb aquest format societari.

Yonay Boix

Com se us va ocórrer fer una cooperativa i no una societat limitada?

Tot va començar quan l'antic propietari, l'Esteban, que viu a cavall d'Espanya i França, se'n va anar a París cap el mes d'abril de l'any passat, per canviar d'aires. Va començar a trucar a gent del cinema de Barcelona, a nosaltres i altres cinquanta persones. Ens va dir que volia que aquest cinema canviés de mans i preguntava si algú volia tirar endavant la idea. D'aquestes reunions va acabar sortint un grup de sis persones, que som nosaltres. Ens vam reunir les primeres vegades per tirar el tema endavant i com ho faríem amb els diners, vam decidir fer una cooperativa perquè ens semblava la manera més ètica i més interessant de fer-ho funcionar i a la primera etapa el cine ja tenia una línia de programació molt compromesa i política. Ens hi vam tirar de cap.

Realment funcionava el Zumzeig abans de vosaltres?

Funcionava en una línia molt cinèfila i la gent tenia potser la idea que s'hi feia un cine difícil. Nosaltres volem trencar aquesta dinàmica; es pot fer cine independent però no cal que sigui «difícil». Treure la por de veure cinema difícil, però sense arribar al cinema de Hollywood, pel·lícules perfec-

tament normals, com la que estem passant ara que es diu *Jo sóc el poble*, un documental sobre la primavera àrab des del punt de vista d'un camperol egipci. Volem treure l'estigma de cine difícil, però mostrar alhora el compromès. Hem comprovat que el públic ens respon en una campanya de micromecenatge en què vam demanar 10.000 euros i en vam aconseguir 20.000. És un senyal inequívoc que la gent sabia que existíem i no volia que desaparegués. Funcionava però li faltava explorar l'aspecte del públic potencial.

Qui sou els fundadors?

Jo, que sóc director de cinema, porto la part de premsa i l'Ariadna Álamo, que és cineasta experimental i gestora cultural, porta la comunicació, xarxes i relacions amb el territori. El Miquel Martí, que és programador i crític, juntament amb l'Anna Brufau i l'Albert Triviño, porta la programació i la coordinació. El Javier Rueda és el que té experiència en cooperativisme i s'encarrega de la part legal i la tresoreria.

No penseu que 72 places són poques?

Avui en dia costa que la gent vagi al cinema, amb la competència de la TV i Internet. Quan l'Esteban va fer aquesta sala volia fer una cosa més especial. És difícil omplir

una sala amb 72 espectadors, si no ets la filmoteca o no fas «macroesdeveniments». Per exemple ahir vam fer una pel·lícula amb col·loqui amb el director i vam omplir, però no és l'habitual. Normalment hi ha uns vint o trenta espectadors, però la idea era fer una cosa petita i recollida a escala humana. Es va planejar una sala quadrada amb bona visibilitat des de tots els seients per sentir-se com a casa. A més, diuen els experts que en el futur hi haurà dos tipus de sales, les grans per al cinema de Hollywood amb tots els avenços, butaques que es mouran, etc. i les sales petites que es dedicaran a un altre tipus de cinema. Com fan a Bèlgica o a França.

El bar és un complement econòmic del projecte o només un servei?

És un servei a part, però amb en Leandro, l'encarregat, sempre fem acords de cinema més tapes, cinema més cervesa i després de la sessió. La gent es queda aquí i, si hi ha col·loqui, es continua la conversa.

Quina taquilla heu de fer perquè us surtin els números?

La taquilla està anant millor que en l'etapa anterior, ens estem obrint al barri i també estem molt pendents de les subvencions de l'Ajuntament i de l'ICUB i tenim possibilitats d'ajuda perquè el cinema tiri endavant. No se n'havia demanat mai. De moment ens van donar una ajuda TIC de l'ICUB, que ens va pagar una part de la nova pàgina web.

Per què es diu Zumzeig, el cinema?

Tothom es pensa que el nom es alemany, però és el nom en català de «zumbido» i, segons tenim entès, aquest cinema tècnicament és la millor sala de Barcelona. L'Esteban va cuidar fins a l'últim detall i la sala té projector digital, de 35 mm, de 16 mm, les butaques són les més còmodes de Barcelona, totes tenen bona visibilitat i destaca especialment pel so. El va dissenyar Philip Newell, enginyer de so i dissenyador dels estudis més famosos del món. Ha dirigit gravacions de The Who, Led Zeppelin o Mike Oldfield. La sala té característiques d'un estudi de so. I entre l'espai que hi ha entre la sala i el bar se sent un *zumzeig* que dona nom a la sala.

Com funcionen els Amics del Zumzeig?

Els Amics tenen un carnet d'abonament que abans no existia i que per 50 euros tenen 6 entrades gratuïtes a l'any i a partir de

la setena, els surt per 3 o 4 euros. La campanya que vam fer es van esgotar en un dia. Per Nadal 2016 vam fer una nova tirada. Vam limitar els carnets a 200 per un tema d'aforament. La idea també és que surti un representant dels Amics per poder presentar propostes a l'assemblea del cinema. Es tracta de crear interacció entre els espectadors i la sala. També hi ha un carnet per a sessions infantils que funcione molt bé i que surt per 3 euros per cada menor de 14 anys i 5 euros per dos acompanyants adults per a cada una de les sessions a les quals s'assisteixi.

La campanya de socis col·laboradors funciona?

Just ahir vam fer la primera assemblea de col·laboradors. Com hem dit, a la campanya de micromecenatge es va cobrir el doble del que demanàvem. Són vint persones de moment, que han volgut aportar el seu gra de sorra al projecte i hi ha gent de cinema, de la distribució i d'altres cooperatives i la idea és que se n'hi afegeixin més cada dia.

Sabeu que no sou un dels únics cinemes cooperatius que esteu en marxa? Coneixeu la història del CineBaix, de Sant Feliu de Llobregat?, i la de NumaX, de Santiago de Compostel·la; Cine Ciutat, exRenoir Palma; Cines Zoco, exRenoir

Majadahonda, i Cines Pathe, de Sevilla?

A Catalunya som l'únic cinema cooperatiu. El CineBaix (que és una associació sense ànim de lucre) de Sant Feliu de Llobregat ens han ajudat molt. NumaX també. I a més són socis col·laboradors. Les cadires per a les sessions infantils són del CineBaix.

Al vostre web dieu que fareu altres activitats, quines són?

Tenim dues línies de programació: les d'estrena setmanal i una altra que li diem sessions paral·leles, que són el cinema experimental, el documental, l'infantil, cinefòrums (pel·lícula més col·loqui). Per exemple, aquest dimecres tenim el primer sobre el tema de Palestina. Volem fer un tipus d'activitats que siguin un tema cultural, no només cinematogràfic.

Hilari Salvadó

L'alcalde republicà i cooperativista

Pau Vinyes i Roig

Historiador i biògraf d'Hilari Salvadó

@pauvinyes

Personalitat rellevant de la política barcelonina dels anys trenta, Hilari Salvadó i Castell (1899-1966) és l'alcalde oblidat. Durant el període republicà de 1931 a 1939, la ciutat de Barcelona va tenir tres alcaldes escollits democràticament. El primer en ser-ho fou Jaume Aiguader, metge i destacat dirigent d'Estat Català; el succeí en el càrrec l'economista i enginyer Carles Pi i Sunyer i en esdevenir aquest darrer conseller de Cultura de la Generalitat, el juny de 1937, fou succeït per Hilari Salvadó. Tant Aiguader com Pi i Sunyer van ocupar altres càrrecs de responsabilitats polítiques durant la Segona República. Salvadó va haver de bregar de valent durant els darrers mesos de la República en guerra. Va haver de gestionar la ciutat bombardejada constantment per l'aviació feixista italiana, organitzar la rereguarda barcelonina i acollir els milers de desplaçats que fugien del territori republicà conquerit per les tropes franquistes. Es calcula que Barcelona va arribar aixoplugar 318 mil refugiats republicans espanyols –dades de l'agost de 1938, recollides per l'historiador Joan Serrallonga.

En Lari, talment com el coneixien a la Barceloneta, era fill de pare pescador i de mare mestressa de la llar, ambdós emigrats de Peníscola (País Valencià) a aquest barri mariner, a finals del segle XIX. El matrimoni va tenir cinc fills i dues filles, en Lari el darrer dels nois. Com que era el més petit ajudava, en sortir el pare i els germans a feinejar a alta mar, amb la logística de la cuina. Les embarcacions de bou –de vela llatina– no tenien massa espai i en el cabotatge hi solien posar el més petit de la família per tal que preparés el sopar o l'esmorzar de la tripulació. Era conegut com el *gosset*. El 31 de gener de l'any 1911, un fort temporal se'n va endur el pare i quatre germans per sempre més. La mare va quedar viuda, amb tres fills menors i una cunyada cega de 75 anys, i un munt de deutes per pagar del seu marit. En Lari, segons contenen els més grans de la Barceloneta, no hi va anar per estar malalt d'engines. La mare davant el tràgic temporal va fer jurar al seu fill que

mai més es dedicaria a l'ofici de pescador i que encarrilaria el seu futur amb un treball més segur. I dit i fet, després de fer els primers estudis a l'escola de les Germanes Religioses de Sant Vicenç de Paül, va començar a treballar com a aprenent als grans magatzems *El Siglo*, situats a la Rambla dels Estudis de Barcelona. A les nits estudiava comptabilitat a l'Acadèmia Millet del carrer Ferran.

El seu afany pel món de l'excursionisme, el fa prendre part activa en la fundació del Centre Excursionista Minerva de la Barceloneta. En aquesta entitat excursionista ocuparà la vicepresidència i la tresoreria així com la de portaveu del butlletí. Des del butlletí del Centre Excursionista Minerva escriurà diversos articles, verdaderes delícies de relat de viatges. De 1928 a 1931, de forma voluntària i sense cobrar ni un duro, fa de mestre per a joves obrers en classes nocturnes a l'escola del Centre Catòlic de la Mare de Déu de Montserrat. El centre era situat al carrer de Girona, número 35, de l'Eixample barceloní, i dirigit per l'advocat Josep Maria Montagud. La finalitat del centre és la d'enfortir la vida dels associ-

ats i contribuir, a través del cristianisme, a la reconstrucció material i espiritual de Catalunya. La seva col·laboració voluntària en aquesta institució religiosa deuria venir donada pel lligam amb la seu del mateix Centre Catòlic que hi havia al barri de naixença d'en Salvadó, amb referències documentals des de l'any 1895. No ens consta que Hilari Salvadó i Castell tingués una religiositat molt pronunciada (podem dir que quasi nul·la), però suposem que el mestratge rebut a l'escola de les Germanes Religioses de Sant Vicenç de Paül hi deuria influir d'alguna manera així com la seva vinculació amb l'esmentat centre catòlic farien que la seva desvinculació envers el fet religiós no fos exemplificat amb un rebuig frontal. La presència, testimoniatge i col·laboració en aquest centre serà decisiva en el moment de demanar la revisió de la seva causa política dictada per les autoritats franquistes, per tal de poder retornar des de l'exili francès a Barcelona.

A més de la seva tasca com a professional del comerç i de les hores de voluntariat dedicades a favor dels obrers, l'Hilari Salvadó va implicar-se de ple en el moviment cultural i catalanista del moment. A la revista *L'intransigent* (10 d'abril de 1919), publicació adherida a la Unió Catalanista, hi trobem Salvadó com a membre fundador de la Joventut Nacionalista de la Barceloneta, entitat de caire catalanista transversal molt vinculada al jovent nacionalista sorgit al voltant de la Lliga Regionalista. L'entitat fou clausurada al cap de poc temps arran del cop d'Estat del general Miguel Primo de Rivera, el 1923. En fundar Francesc Macià l'organització política Estat Català, Salvadó s'adherí com a membre de les joventuts. Durant la dictadura *primoriverista* Hilari realitzà activitats clandestines en contra del règim, així com tasques de suport als familiars empresonats per la repressió dictatorial.

Una de les altres entitats de forta vinculació a la Barceloneta fou la Cooperativa La Fraternitat. Fundada el 1879, La Fraternitat oferia en els seus inicis productes de consum a millor preu. Any

després eixamplaria els seus serveis realitzant activitats de caire cultural com cant coral, conferències, cursos i sortides d'esbarjo. Disposava de biblioteca –en desfer-se l'entitat el fons bibliogràfic va ésser acollit per la Biblioteca Arús– i de teatre. També donava prestacions assistencials: subsidis per malaltia i de jubilació. L'any 1917, la cooperativa construeix un nou edifici davant el creixent nombre d'associats. El nou estatge, actual seu de la Biblioteca de la Barceloneta, és finalitzat un any després i és obra de l'arquitecte Francesc Guàrdia i Vidal. A la dècada dels anys seixanta l'activitat cooperativista i cultural de La Fraternitat comença un camí de davallada de no retorn i el 1974 és dissolta. En aquesta cooperativa hi van tenir aixopluc altres entitats del barri, entre les quals el Centre Excursionista Minerva –en intervals successius, ja que també va disposar d'altres seus socials. Hilari Salvadó fou soci de la Cooperativa La Fraternitat i destacat membre de la Junta Directiva. Hilari representa en més d'una ocasió a La Fraternitat com a delegat a la Federa-

ció Provincial de Cooperatives de Barcelona. En diversos congressos cooperativistes debat sobre qüestions pressupostàries i enceta reflexions al voltant dels perjudicis que els gremis ocasionen a les cooperatives. Més d'un cop fa de jurat en els Jocs Florals de l'entitat cooperativista de la Barceloneta.

Entra a treballar a la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació, on aprèn a organitzar i a dirigir, elements claus a tenir en compte en la seva responsabilitat posterior com alcalde de Barcelona. Salvadó participa en la fundació d'Esquerra Republicana de Catalunya, a través de l'Ateneu Republicà Pi i Margall de la Barceloneta. En els primers anys republicans, la seva implicació política queda cenyida en l'àmbit organitzatiu del partit republicà. Forma part candidatura d'ERC, sense ser-ne escollit diputat, a les eleccions legislatives del 19 de novembre de 1933. Tanmateix, no es rendeix i decideix ser de nou candidat, a proposta de Francesc Macià –un dels últims encàrrecs que li fa al partit abans de la seva sobtada mort, la nit de Nadal de 1933–

Bombardeig de l'aviació feixista italiana a la Barceloneta, el 29 de maig de 1937.

Carlos Pérez de Rozas /AFB

Pàgina anterior:
Hilari Salvadó pronunciant un discurs en ser escollit alcalde de Barcelona, el 16 de juliol de 1937.

Carlos Pérez de Rozas /AFB

Arribada a l'Estació de França de Barcelona de refugiats i desplaçats republicans davant l'avanç de les tropes franquistes. Fons Generalitat de Catalunya / ANC.

per a conseller-regidor a l'Ajuntament de Barcelona en les eleccions municipals del 14 de gener de 1934 -les primeres i úniques municipals convocades per la Generalitat de Catalunya, arran del que establia l'Estatut d'Autonomia del 1932. Surt elegit, gràcies als bons resultats de la Coalició de les Esquerreres Catalanes, i tot seguit ocupa el càrrec de conseller delegat del Districte Primer, ens territorial i administratiu que inclou el barri de la Barceloneta. Viu els Fets del 6 d'Octubre de 1934 -proclamació de l'Estat Català dins de la República Federal Espanyola per part del president de la Generalitat de Catalunya Lluís Companys- en primera persona i serà empresonat, juntament amb els companys de l'equip de Govern de l'Ajuntament de Barcelona, al vaixell presó *Uruguay*. En ser un vaixell ancorat al port de Barcelona rep mostres de suport i de rebuig al règim de dretes des de les barques provinents de la Barceloneta. Arran del triomf del Front d'Esquerreres a les eleccions del febrer de 1936 ocupa de nou l'acta de regidor, aquest cop dirigint la regidoria de Governació.

Barcelona és greument bombardejada per l'aviació feixista italiana al llarg de la República en guerra, i a les acaballes del conflicte bèl·lic s'hi afegí l'aviació nazi i franquista. Fou la primera ciutat d'Europa bombardejada de forma continuada des de l'aire. Les primeres bombes feixistes provenien del vaixell italià Amadeo di Savoia, des de la Mediterrània estant. Un

mar que de cop i volta s'havia convertit en estança d'assassins. Malgrat tot, la ciutat va continuar bullint d'activitat social i cultural. Els cinemes, els teatres i els cafès obrien les portes amb l'aparença de normalitat absoluta. Només, el retruc de les sirenes avisant de la presència d'avions feixistes carregats amb mortíferes bombes aturava la dinàmica urbana i tot-hom corria a aixoplugar-se als refugis. Alguns de públics i d'altres improvisats per veïns atemorits davant la por a una mort segura. És en aquest context bèl·lic que el 16 de juliol de 1937 és elegit per majoria alcalde de Barcelona. Salvadó més d'un cop acudeix als llocs bombardejats i col·labora en les tasques de salvament de les víctimes i de desenrunament dels edificis afectats per les bombes feixistes. Viatja a París, a Brussel·les i a Londres en recerca de solidaritat, d'aliments i de material sanitari per a la ciutat de Barcelona. Exerceix com a tal fins el 26 de gener de 1939, hores abans que les tropes franquistes ocupin la ciutat de Barcelona. Com a milers de republicans li va tocar viure l'exili en terres franceses. Primer d'amagat, gràcies a un matrimoni descendent de catalans, a Besiers durant l'ocupació nazi de França i després, un cop finalitzada la Segona Guerra Mundial, en llibertat però sense poder tornar a Barcelona. Els darrers anys de la seva estada francesa fa de comptable en una fàbrica de neveres de Besiers. Des de l'exili estant és un dels reorganitzadors d'ERC, tot esdevenint

un actiu publicista en conferències i actes d'enfortiment republicà i catalanista. Finalment, després de les gestions realitzades pel seu bon amic Joaquim Ventalló -periodista, polític i traductor de les aventures de Tintín al català-, pot tornar a Catalunya l'any 1960. Cinc anys després realitza un viatge a Montpeller per visitar a la germana i cunyat, de resultes del qual pateix un greu accident de tràfic. Mor arran de les seqüeles de l'accident el 20 de febrer de 1966. D'ençà de la seva mort el seu bagatge com a alcalde serà oblidat del tot i no serà fins vint anys després de les primeres eleccions democràtiques a l'Estat espanyol, l'11 de desembre de 1997, que els veïns i les veïnes de la Barceloneta li retrans un merescut homenatge. El 2016, diverses associacions de la Barceloneta així com Tot Història Associació Cultural i Òmnium Cultural li han dedicat l'any. Una ofrena floral a la tomba situada al cementiri de Montjuïc, un reconeixement públic a la plaça que du el seu nom i un cicle de conferències han estat els actes més destacats de la commemoració de l'Any Hilari Salvadó. Un llibre biogràfic, realitzat per qui escriu aquestes ratlles per encàrrec de la Fundació Josep Irla, és a punt de donar a la llum i un documental que ha de comptar amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona, són els darrers trets per a donar a conèixer la singularitat i dignificar la figura de qui va ésser l'alcalde de quan plovién bombes a Barcelona.

ACUPUNTURA COMUNITÀRIA

Anna Delatte

@COS_cooperativa

Des de l'economia social i solidària podem continuar revisant allò que fem per tal de continuar treballant per enfortir la vessant social dels nostres projectes. En el nostre cas, fem un nou pas per a augmentar l'accessibilitat dels nostres serveis de salut, fent-los més econòmics i posant-los a l'abast d'un gruix social més ampli. Aquest mes de febrer posem en marxa un projecte de medicina tradicional xinesa. Es tracta del nou servei d'acupuntura comunitària.

L'acupuntura comunitària és un moviment que comença a créixer als Estats Units, però també a altres punts del planeta i que parteix de la solidaritat per fer accessible l'acupuntura a sectors de la societat que d'una altra manera no hi podrien accedir. Representa un retorn als principis de l'acupuntura original, molt arrelada en el si de la comunitat i que oferia una cobertura de salut a tots els membres de la col·lectivitat de forma assequible.

En aquesta pràctica d'acupuntura s'atenen diferents casos alhora; cada persona usuària té la dedicació personalitzada de qui porta la teràpia (que els va atenant consecutivament), però comparteix l'espai amb altres persones a les quals també s'està tractant.

La diagnosi es fa en un espai més reservat, no és necessari compartir amb les altres persones el motiu de visita, però l'estona de tractament és a l'espai comú, la qual cosa permet una vinculació i una presa de consciència dels processos de salut de la resta de persones a les quals s'està tractant.

Les agulles es posen en zones accessibles (de colzes i genolls fins a dits) per tal que la persona no tingui necessitat de desvestir-se. La llitera és substituïda per una butaca reclinable, on la persona pot estar-s'hi còmodament mentre dura la seva sessió.

Amb l'acupuntura podem fer des de tractaments de dolor, de símptomes respiratoris, dermatològics, digestius, circulatoris, ginecològics, de fertilitat, etc. fins a desequilibris de caràcter més emocionals (ansietat, insomni, etc.) per tal de restablir l'equilibri general de l'organisme.

La voluntat és posar l'acupuntura a disposició del major nombre de gent possible, fent-la més accessible i assequible. La idea és reforçar el concepte de comunitat. Per una banda perquè serà una pràctica en grup i, per tant, ja s'estarà formant una «petita comunitat» entre les persones usuàries, que crearan un vincle entre elles i prendran consciència de la pròpia recuperació en el procés de salut i també de la del col·lectiu, la qual cosa serà un element més de transformació. Per l'altra banda, el concepte de comunitat també serà reforçat pel fet que, en aquest cas, la

voluntat és que aquest sigui un servei realment accessible i disponible al conjunt de la comunitat de la qual formem part, el barri de Gràcia en primer lloc, però tota la ciutat de Barcelona i rodalies, amb la qual sempre treballarem. I treballarem per fer-la arribar a com més població millor. Es tracta, de nou, d'oferir un servei accessible basat en el principi de la solidaritat i la cerca del bé comú.

EDUCACIÓ I CANVI ECOSOCIAL

Josep Busquets

Cooperativa Cultural Rocaguinarda
@Rocaguinarda

Amb aquest títol i subtítol, *Educación y cambio ecosocial. Del yo interior al activismo ciudadano*, es revela una ambiciosa aspiració: el compromís per una societat sana. Mai com ara s'ha pogut veure i deduir tan clarament que no és una especulació d'il·lusos el fet ecològic i llur presa d'una nova consciència planetària davant el desastre assegurat, si no canviem.

Díaz-Salazar amb aquest llibre obre de bat a bat la porta de l'educació –recurrentment referida– a un tema tan central per a l'esdevenidor de la humanitat. No es queda curt en cap moment. Tampoc fa alarmisme barat. La claredat de la seva exposició, així com la necessitat vital i urgent de ser abordat –ningú avui pot negar-ho–, si volem canviar a fons l'orientació de les nostres conductes suïcides: pares, món escolar i estudiantil, mestres i espais formatius complementaris del lleure infantil i juvenil.

Ens diu «cal una educació contracultural en un món cec davant la catàstrofe social i ecològica». Pregunta «per què educar?», i relaciona cinc punts cabdals. Fa una proposta de canvi educatiu, canvi ecosocial i transició al postcapitalisme.

Penetra en el camp de les savieses ancestrals, que ens han advertit en molts casos com a brúixoles educatives que constitueixen potents savieses ecològiques: religions, filosofies que són metafísiques i sistemes hermenèutics integrals, espiritualitats atees, budisme, agnòstiques, cultures morals, tradicions i cultures ecològiques, ecofeminismes, tots ells amb

elements comuns obren una cosmovisió, una concepció del bé, la felicitat i la justícia, un conjunt de principis ètics, un marc de virtuts i valors, uns principis de regulació de l'activitat econòmica i social i unes formes de meditació i contemplació. Savieses per avui, temps de modernitat, postmodernitat i globalització. Saviesa que també podem trobar en les grans obres literàries. Acaba dient, «la cultura ecològica constituirà la gran saviesa del segle XXI».

Davant el tret cultural dominant de la nostra societat «individualisme possessiu», ens il·lustra amb un text de Lanza del Vasto que no us podeu perdre, l'heu de llegir i a poc a poc. «L'embrutiment que ha creat el materialisme capitalista i el consumisme», «destrueix el concepte humà». Parla de l'explotació comercial dels adolescents, sobre la televisió, els videoclipss..., davant d'això cal una educació que passa pels ulls i el cor tot construint tallafocs, lliures d'alienació i idiotesa.

Dona rellevància històrica a l'encíclica del papa Francesc *Laudato si*, tant pel contingut com per qui ho diu, significat el sistema aberrant que ve a ser el capitalisme, l'anomalia del consumisme i la necessitat d'educar des de dins, en valors i pràctiques lúcides amb responsabilitat social amb una convicció que «menys és més» «sobrietat que es viu en llibertat i consciència alliberadora».

S'aborda la segona part amb el títol «Un programa de vida», una proposta educativa connectada a «aprendre a ser», un dels

quatre pilars de l'educació per al segle XXI establerts per la UNESCO. «Pedagogia del descobriment» l'anomena. Créixer per dins, parla dels deserts anímics actuals. *Coneixe's* a si mateix per créixer vers un nou paradigma. Parla també de la pedagogia del silenci per cercar una vida amb sentit. Ens cal, diu, «aprendre l'art de la deliberació ètica des d'una visió antropològica».

El fet que les humanitats estiguin subestimades no és un oblit, ans el contrari. Els valors actuals vigents estan conduïts pel sistema pervers del capital. Cal recuperar els grans savis de la consciència moral, el canvi ecosocial hi està estretament relacionat.

Considera molt penós veure els referents vitals que dominen avui l'imaginari juvenil, conèixer els seus personatges predilectes del cinema, la televisió, els vídeos d'Internet, els videoclipss que tenen major audiència, els Twitter, Facebook de persones i espectacles que més segueixen, i la resposta a tot això de la societat. Ens recorda que Plató va escriure «la finalitat de tota educació és estimar la bellesa». Proposa promoure el dejuni audiovisual, i amplis compromisos entre pares, escoles i centres educatius del lleure. Sempre contra l'opi, la superficialitat i la mercantilització dels mètodes de meditació. Una meditació laica. Explorar l'experiència religiosa, el descobriment del transcendent i les diferents místiques i espiritualitats no religioses. No pot deixar passar de la saviesa de Jesús, al qual dedica atenció a les benaurances, tot acompanyat per un gran

respecte als no creients.

El capítol dedicat a l'activisme social, ens parla de l'educació per a l'amor i des de l'amor, enaltint-lo, després de ser considerat i reduït avui a la banalització. Diu: «cal una llum moral i cosmovisional per a una ciutadania activa. Cal crear condicions per tenir fam i sed de justícia».

Com educar per l'activisme social? Entre altres coses educant els desitjos i les passions des del crit dels pobres i el crit d'una terra ferida. Una educació antipitalista. Relaciona deu problemes socials que han de ser assumits en projectes educatius en famílies, centres escolars i moviments infantils i juvenils. Cada un d'ells reclama un tipus d'educació per a l'acció, per un activisme ecologista, internacionalista i antisistema, avançant en les causes de l'empobriment, l'explotació de les persones i la terra, tot tenint sempre present la lògica inhumana del sistema imperant.

Una altra educació és possible, una educació integral; d'acció, de pensament i mentalitat oberta, educació per a la sensibilitat i educació del comportament. En el darrer capítol ens diu: «els centres escolars s'han de formular una pregunta: ser reproductors o transformadors del sistema social?».

És molt d'agrair aquest més que suggeridor llibre. Tant el que diu i proposa com l'àmplia documentació en què ens introdueix avalen l'honesta intencionalitat d'un autor compromès amb i per la societat.

DIAZ-SALAZAR, Rafael

Educación y cambio ecosocial.

Del yo interior al activismo ciudadano

Madrid: PPC, 2016

ISBN 9788428829533

ROCAGUINARDA
Cooperativa Cultural

Aquest llibre el trobareu a la llibreria de Rocaguinarda cooperativa cultural
www.rocaguinarda.org

Valors i preus
cooperatius

Les assegurances també poden ser ètiques

Més de 1.850 cooperatives
assegurades

www.arccoop.coop

eco^s
GRUP
COOPERATIU

**BALANÇ
SOCIAL**

SPARÈNCIA - COHESIÓ - ESTALVI - ECONOMIA SOCIAL - TRANSPARÈNCIA - COHESIÓ - ESTALVI - ECO

fem
Escala

Administrem comunitats veïnals i lloguers

www.femescala.coop
info@femescala.coop
c. Bailèn 5, baixos
08010 Barcelona
tel. 93 532 36 26

Què fem?

- Administració de comunitats veïnals
- Administració de lloguers
- Gestió de proveïdors
- Assessorament legal
- Acompanyament dels usuaris

Com ho fem?

- Compromís mediambiental i social
- Estalvi econòmic i transparència
- Millora de la qualitat de vida
- Bon servei i millora constant

ESPais DISPONIBLES GENER 2017

Es valorarà entitats de l'economia social i solidària

LOCAL COMERCIAL
Rambla Onze de Setembre
(carrer comercial)
Sant Andreu
90m2 / 750€

Per a altres pisos i locals, consulta'ns

Més informació a www.femescala.coop

AGROACTIVITAT

Núm. 85. Desembre de 2016. Barcelona

www.agroactivitat.cat

comunicacio@fcac.coop

Revista de les cooperatives agràries de Catalunya, escrita en llengua catalana i de caràcter bimestral. A la portada porta el títol: «Cooperativistes d'arreu del món». A l'editorial, el president de la FCAC ens planteja els propòsits que tenen de cara a aquest nou any. Una d'aquestes intencions és promoure nous projectes d'innovació i recerca europeus, perquè hi puguin accedir les cooperatives agràries catalanes. També volen impulsar el model cooperatiu i la intercooperació a escala internacional. Deixa palès que continuaran col·laborant amb universitats, escoles agràries, diputacions i consells comarcals, en el foment del cooperativisme i desenvolupament de projectes sectorials. Alguns dels articles són: «Cooperació internacional», on ens expliquen la participació de la FCAC en projectes americans a Nicaragua i Bolívia. «Exportem el model cooperatiu català». «El sector més àgil i més fort». «Compromís de Turquia a la cimera de l'avellana». «A favor de les benzineres "automàtiques"». «Coop Credit, de la terra al núvol», on ens parla d'aquesta plataforma, que actualment compta amb vint-i-vuit cooperatives adherides, que gestionen més de la meitat dels recursos de les seccions de crèdit. «50 cooperatives... més a prop del consumidor!» «Linyola Agropecuària: sembrant futur», breu resum del recorregut d'aquesta cooperativa centenària, passant pels inicis, el creixement, la producció i els projectes d'avui i de futur. «Millors vins de Catalunya». «Luxe en un envàs de mel». Finalitza aquest número amb unes receptes de Nadal i una entrevista.

REVISTA JURÍDICA DE ECONOMÍA SOCIAL Y COOPERATIVA

Núm. 28. Juliol de 2016. València

www.ciriec-revistajuridica.es

Revista anual de caràcter científic, publicada pel CIRIEC. Té més de cinc-cents pàgines i aquest número es compon d'onze articles, dos en llengua portuguesa i la resta en espanyol. Al final inclou dos apartats de ressenyes: «Ressenya de jurisprudència del Tribunal Suprem sobre entitats d'economia social», 16 de desembre de 2015-15 de juny 2016, i «Ressenya de legislació sobre entitats d'economia social». Reproduïm part del sumari amb els títols dels articles que ocupen més de tres-cents pàgines: «Un altre enfocament per les entitats de l'economia social», «La legislació cooperativa portuguesa i la seva reforma de 2015», «La responsabilitat de les administradors de les societats cooperatives: mosaic legal i interpretació judicial», «Novetats de regulació del òrgan d'administració de les societats laborals», «Un assaig sobre els reptes de la cooperativa brasilera i els principis dels drets dels treballadors», «La responsabilitat dels soci cooperativista per les pèrdues socials», «La cooperatives com a subjectes de la protecció fiscal», «La fiscalitat de les cooperatives davant en el nou codi cooperatiu portuguès», «Funció social i problemàtica jurídica de les cooperatives de serveis públics a l'Argentina» i «Benefici compartit, dret de societats i economia social: una economia comparada. Finalitza amb l'índex acumulat, les instruccions dels autors, avaluadors, declaració d'ètica i bones pràctiques, CIDECE i l'Observatorio Español de la Economía Social.

NO

VOLEU CREAR UNA COOPERATIVA?

SÍ

Cooperatives de Treball
de Catalunya

En què es basa el model d'empresa cooperativa?
Quines diferències hi ha entre una cooperativa i
la resta de formes societàries?
Quins avantatges suposa constituir una cooperativa?
Quins tràmits hem de fer?...

Per resoldre aquests i altres dubtes, a la Federació de
Cooperatives de Treball de Catalunya us informem dels
passos a seguir i us acompanyem durant la constitució de
la vostra empresa.

Quinzenalment organitzem sessions informatives gratuïtes
en horari de matí i de tarda.

Inscripcions

Inscripcions i calendari de sessions al web:

www.cooperativestreball.coop